

MOJ OCEAN

Vse do tretjega razreda se mi je zdelo, da je moje življenje popolno. Bila sem zdrava, zaželena in izpolnjena. Obkrožala me je družina, ki je hranila mojo dušo, in prijateljice, ki so dopolnjevale manjkajoči del moje biti. V šoli sem blestela in izvenšolske dejavnosti so me do popolnosti izpolnjevale.

Prišel je čas korone. Kolebnico in gunitvist na šolskem igrišču je zamenjal zaslon. Pogrešala sem šepet sošolcev, hihitanje sošolk, manjkalo mi je celo vpadanje v besedo, prošnje učiteljice za mir in škripanje krede po tabli. Levo od mene nihče ni grizel svinčnika, desno si nihče ni vrtal po nosu. Vse te drobnarije, ki so me včasih spravljal ob živce, so postale najbolj zaželena stvar na svetu.

Moja mama je že po naravi sonce, osvetljuje vsak kot hiše in nam vedno znova izmami nasmeh na obraz. Tako je tudi čas korone spremenila v pustolovščino. Pozitivna moč njene volje nas je vse prepričala v to, da nam pravzaprav nič ne manjka. No, ravno smo se navadili na rutino koronskega vsakdana, pa se je že bilo treba deportirati v realnost.

Vrnila sem se v šolo, tokrat kot petošolka. Razred se je dobro premešal, dobili smo nove moči iz podružnic in ostali prikrajšani za nekaj starih. Naša štiriperesna deteljica je postala šestperesna in imele smo se resnično fino. Dokler se po mesecu dni ni izkazalo, da ena izmed novih deklic izredno manipulativno deluje na druge. Pričelo se je obrekovanje in kreganje, ki ju prej v razredu nismo poznali. Nekaj časa sem bila modro tiho in opazovala razvoj dogodkov. Zanimiv vzorec si je sledil venomer v istem zaporedju, en teden je bila najboljša prijateljica, potem se je skregala in naslednji teden objemala tistega, ki ga je pred nekaj dnevi na ves glas kritizirala. Tako ji je uspelo preresetati ves razred. Mi nismo bili več 5. a, ki diha drug za drugega, stiska pesti, navija, pomaga. Postali smo 5. a, ki med seboj tekmuje in zavida uspeh drugemu.

Sama sem v tem času močno zbolela in čeprav sem bila vse do tedaj izjemno trdnega značaja, so dnevi na hematološkem oddelku zamajali mojo samozavest v taki meri, da se nisem več veselila šole. Jaz, ki najbolj cenim znanje, ki uživam vsak trenutek, ko se naučim ali spoznam nekaj novega, sem se šole začela bati. Pa ne zaradi znanja ali neznanja, temveč zato, ker sem se bala odnosov, ki me bodo pričakali po vrnitvi. Ta deklica je večino časa v sporu z vsemi, a vedno hinavsko izkoristi odsotnost drugega. Tako se je spet pritajeno prikradla v našo skupino in nadaljevala trend obiranja ostalih. Silno razočarana nad svojimi prijateljicami, ki so tarnale nad njo, a nič storile, sem nekoč zbrala pogum in ji povedala, naj neha z obrekovanjem in zaničevanjem drugih. Vsi so bili ponosni name. Jaz pa nisem občutila sreče, tudi odleglo mi ni. Nekje globoko v sebi sem vedela, da sem v njej zanetila ogenj, ki bo prej ali slej začel požigati vse pred seboj.

Tako smo prispeli do sedmega razreda. Poletje sem preživela na zdravljenju v tujini in ves čas se je znotraj mene naseljeval tisti grozni občutek, da nekaj ni v redu in da se kuha nekaj velikega. Prvega septembra so bili moji koraki proti šoli tako težki, kot bi nosila vojaške čevlje, jaz pa sem na sebi imela ultralahke balerinke. Ko sem prišla, mi je bilo vse jasno. Deklica, ki jo omenjam ves čas te pripovedi in se je še pred poletjem skregala z vsemi, se je zdaj objemala s tistimi, ki so bile sedem let moj svet. Mene še pogledale niso. Še sama ne vem, kako sem preživela ta dan, vem le, da sem prišla domov in se sesula. Jokala sem, jokala iz dna duše. To je bil jok iz obupa, iz silnega razočaranja, jok iz nemoči. Nisem mogla razumeti, kako ne vidijo, kako ne spregledajo njenih podlih in nizkotnih načrtov, kjer je edini cilj nahraniti ego. Na srečo je v takih trenutkih ob meni vedno moja zlata mama, moj oblič, moj lek, moja varnost. Pogovorili sva se, odšli do razredničarke, ki v polni vlogi šolske mame opravlja svoje delo in se dogovorili, da se od njih umaknem.

Varen pristan sem našla med fanti in pri ostalih dekletih. A to je bilo tako mimogrede, površinsko, da je minil čas. Potem pa je v razred prišla Lara. Čudovito, odkrito in prijazno

bitje. Zdaj čas preživljam z njo. Pravzaprav tudi z njo, spet smo namreč štiriperesna deteljica, le da v drugi sestavi. Dve obožujeva znanje in radi stvari razumeva, drugi dve najino pomoč sprejemata in tako skupaj plujemo skozi šolske dni.

Kaj je z deklico? V roku štirih mesecev je zamenjala že četrto skupino prijateljic. Mene seveda ne pusti pri miru, ko le more si nabrusi svoj ostri jezik in me z njim oplazi. Pridejo dnevi, ko me to še vedno zelo boli, pridejo pa tudi že taki, ko vse skupaj vržem čez ramo. Ravno prejšnji teden je bil tak. Cel teden je manjkala in ker se je skregala z vsemi v razredu, je za zapiske prosila mene. Rada pomagam, če le morem, a kaj, ko vedno narobe razume moje geste. Nazaj v šolo je prišla prepričana, da sva prijateljici. Pa sem ji kaj hitro dala vedeti, da temu ni tako. Kaj sem dobila v zameno? Posmeh v času mojega govornega nastopa. In spet me je sesulo. Sledil je vikend, ravno dovolj, da sem pokrpala krvaveče rane in se obrazgotinjena spet vrnila v šolo. In tam me je čakala moja deteljica, na srečo odprtih rok ...

Ko me je mama peljala k terapeutki, da bi mi povedala, kako naj se obranim pred takimi ljudmi, je ta rekla: »K meni ste pripeljali napačno deklico, tista druga bi morala sedeti tukaj z menoj, ona rabi mojo pomoč, z vašo pa je vse tako, kot je treba, utrdilo jo bo življenje samo.« Danes se tu in tam moja jadra še vedno zlomijo, pa se poberem in si nadenem nova, močnejša in zmogljivejša. Sama pri sebi sem sklenila, da v svet plujem brez laži, brez zavednih dejanj, ki bi prizadele druge in brez zavisti. Če lahko pomagam, to naredim z veseljem, če ne gre, se raje umaknem. Čez življenjski ocean se prebijam zaznamovana, a s čisto dušo, ki mi vsako noč prinese miren spanec.